

Piirustukset hengissä

Kirjoittanut Silja Soini

Amelie istui työpöytänsä ääressä piirtämässä. Hänen paperillaan oli omituisen näköinen otus, jolla oli suipot korvat ja pitkät sormet. Otuksen yllä oli vain muutama repaleinen kangaspala, ja Amelie oli nimennyt sen Olgaksi. Olga oli haltija, Amelien lempisatuhahmo. Olgalla oli lyhyet ja hieman kiharat, vihreät hiukset, ja vaaleanvihreä iho. Sen pitkäsormisissa käsissä oli vain neljä sormea, ja kynnet olivat pitkät ja käyrät.

Ameliella oli itsellään ruskeat hiukset ja erittäin vaalea iho. Hän oli 11-vuotias tyttö, joka asui Tampereella. Amelien silmät olivat pähkinänruskeat ja lempeät. Ne kiilsivät pöytälampan valossa.

Amelie irvisti paperille, rypisti sen ja heitti metalliroskikseensa, joka oli pöydän vieressä. Hän otti uuden paperin, piirsi siihen uuden, keltatukkaisen haltijan, ja heitti senkin roskiin. Hän turhautui helposti piirustuksiinsa, ja heitti ne melkein heti roskikseen. Muiden mielestä ne olivat upeita, mutta Ameliele ne olivat kuin rumia graffiteja vieraan kerrostalon seinässä.

Amelien äiti käveli yläkertaan, Amelien huoneen ovelle ja sanoi:

-Hei Ame, kello on jo yhdeksän. Pitäisi mennä nukkumaan.

-Joo joo äiti, Amelie vastasi, vilkaisi vielä kerran ikkunasta ulos pimeään ja alkoi riisuutua.

Kun Amelie oli kömpinyt parvisänkyynsä, sammuttanut valot ja melkein nukahtanut, hänen vihreästä metalliroskiksestaan alkoi kuulua kolinaa. Amelie ei heti tajunnut, mistä ääni kuului.

Roskis oli kaatunut, ja kaikki hänen piirustuksensa levisivät lattialle. Osa niistä oli repaleisia, jos Amelie oli ne suutuksissaan repinyt, jotkut olivat niin tiukasti puristetulla pallolla, että ne näyttivät pingispalloilta. Kun ne pilalle menneet piirustukset koskettivat Amelien vihreää räsymattoa, huone hävisi hänen ympäriltään, ja vaihtui maisemaksi, jonka hän oli piirtänyt (ja heittänyt roskikseen) edellispäivänä. Amelien edessä seisoivat kolme, paljon häntä pidempää haltijaa, jotka mulkoilivat häntä pahasti. Heillä oli pahoja arpia kasvoissaan ja käsivarsissaan, ja he olivat täysin samanlaisia, kuin mitä Amelie oli piirtänyt tänään illalla.

-Olet siis varmaankin Amelie, eräs haltija, Olga varmisti.

-Olen, Amelie totesi varovasti. Hän katseli ympärilleen, ja koko maisema oli ikään kuin repaleinen, sieltä täältä puuttui jotkin ja kaikkialla oli lommoja, arpia, repeämiä yms. Amelie tajusi hätkähtäen, että kaikki, mitä maisemassa esiintyi, oli hänen itse piirtämänsä.

Toinen haltija, Oscar, mulkoili Amelietä.

-Miksi teit tämän meille? hän tuhahti närkästyneenä. -Olisit voinut vain laittaa meidät pinoon jonnekin, eikä meidän olisi tarvinnut kärsiä tätä. Oscar osoitteli haavoittuneita haltijoita, kaatuneita puita, lommoisia pikku mökkejä ja muuta sekasortoa, joka vallitsi koko kylässä.

-Onko – Onko tämä siis minun piirrokseni? Amelie kysyi vapisten.

-Juuri niin, vahvasti kolmas haltija, Melissa. Hänellä kulki ilkeän näköinen naarmu silmän yli, ja vaatteet olivat vielä repaleisemmat kuin muilla.

-Olenko minä... Tämän kaiken takana? Amelie ihmetteli hädissään. Hän ei ollut tajunnut, kuinka suurta vahinkoa hän oli aiheuttanut. Ei hän ollut edes tiennyt koko haltijoiden maailmasta, että niitä edes oli oikeasti olemassa. Hän oli kuvitellut niitä vain omiksi mielikuvitushahmoikseen.

-Kyllä, Olga ja Oscar sanoivat yhtä aikaa. -Ja oletamme, että myös korjaat virheesi.

”Virheistä oppii”, Amelie oli kuullut äidin sanovan. Myös opettaja oli toistellut sitä Amelien kuvataidetyön mennessä pahasti pieleen. Se ei kuitenkaan juuri merkinnyt mitään kolmen vihaisen haltijan edessä. Kuvataidetyöt siis.

-No... Miten voin auttaa? Amelien hampaat kalisivat yhteen pelosta, jonka vihaiset haltijat aiheuttivat.

-Viemme sinut nyt kuningatar Magdalenan puheille. Varmaankin tiedät, kuka hän on, Melissa sanoi ja alkoi johdattaa Amelietä kohti isointa rakennusta koko maisemassa. Sen kyljissä oli pahannäköisiä lommoja ja viiltoja, melkein jopa reikiä. Koko talo näytti siltä, kuin sitä olisi pommitettu.

Sisällä oli juuri sellaista, millaisen Amelie oli piirtänyt vähän aikaa sitten. Eteisestä pääsi suoraan juhlasaliin, joka oli koristeltu hienosti. Pöydät olivat täynnä ruokaa, ja niiden ääressä istui masentuneita haltijoita. Amelien piirustuksessa kaikki olivat toisaalta olleet iloisia, ja taustalla oli soinut iloinen musiikki (tai siis taustalla oli ollut nuotteja), mutta nyt salissa soi surumielinen viulukonsertti, jonka viimeinen sävel kuulosti siltä, kuin joku olisi kirjoittanut liitutaululle erittäin kovalla liidulla, tai siltä, kun haarukka hinkkaa lautasta vasten. Molemmat ovat erittäin vastenmielisiä ääniä.

Pöydän päädyssä istui kuningatar, jonka surumieliset kasvot muuttuivat heti hieman äkäisiksi, kun hän näki Amelien.

-Miksi sinä teit tämän?! hän karjaisi. Kuningattaren suipoilla korvilla makasi puoliksi rikkinäinen hopeakruunu, jonka kaikki jalokivet olivat lähteneet irti. Niiden paikalla oli enää tyhjä kolo.

-En... En tiennyt, Amelie änkytti.

-Mitä sinä et tiennyt? kuningatar tulistui. Hän nousi seisomaan, mikä oli melko vaikuttava näky, sillä kuningatar oli todella pitkä. Kuningattaren toinen vihreä silmä haritti hieman, ja hänen punaiset hiuksensa olivat sekaisella nutturalla niskassa. Kuningattaren puku oli repaleinen, mutta siinä oli vielä paljon pitsiä ja silkkiä jäljellä. Koko hameen alareuna oli repeytynyt pois, joten kuningattaren räikeän pinkit korkokengät näkyivät mekon alta. Amelie ei ollut muistaakseen piirtänyt tälle pinkkejä korkokenkiä.

Kuningattaren vihreä iho kimmelsi valojen loisteessa, vaikutti hieman uhkaavalta. Kuningattaren ohimo sykki, hänen rintansa kohoili kiivaasti, ja hänen suunsa avautui.

-Miten sinä kehtaat! Ihminen! Paranna tapasi, tai – Amelie ei kuullut kuningattaren lausetta loppuun, kun oma huone jo palautui hänen ympärilleen.

Amelie istui sängyssään ja tärisi. Hänen otsaltaan valui hikeä, kylmää hikeä. Amelien ajatukset täyttyivät siitä, miten haltjakuningattaren lause olisi voinut jatkua. Hän ei edes halunnut ajatella sitä.

Paperit lojuivat lattialla, mutta niiden kuvat olivat vaihtuneet. Siinä, missä ennen oli ollut koristeellinen juhlasali, olikin nyt juuri samanlainen paikka, kuin se, mistä Amelie oli juuri palannut. Kuvassa näkyivät jopa huutava kuningatar, ja pelokas tyttö. Se olen minä, ajatteli Amelie.

Hän keräsi piirustukset lattialta, sytytti pöytävalonsa ja istuutui pöydän ääreen. Amelie keräsi piirustukset siistiin pinoon, yritti silittää ne mahdollisimman sileiksi ja ripusti seinälle. Niin hän näkisi aina, mitä haltijoiden valtakunnassa tapahtuisi.

Seuraava päivä oli lauantai. Heti aamulla, kun Amelie heräsi, hän ryhtyi piirtämään. Paperille muodostui ensin vartalo, sitten suipot korvat ja ruskeat hiukset. Hahmolla oli yllään housupuku, samanlainen, kuin Ameliella oli itsellään päällä juuri silloin. Amelie piirsi itsensä haltijana.

Hahmon käteen hän piirsi kyltin, jossa luki:

Olen pahoillani, antakaa anteeksi!

Kun Amelie ripusti piirustuksen juhlasalin viereen, hahmo alkoi liikkua. Se käveli pois omalta paperiltaan, juhlasaliin, vihaisen, punatukkaisen kuningattaren luo. Se näytti kylttiä kuningattarelle, ja hänen vihainen ilmeensä leppyi. Juhlasali alkoi hitaasti korjaantua ennalleen, ja hahmo käveli takaisin omaan, muuten tyhjään paperiinsa.

Kun kaikki piirustukset olivat lähes ennallaan, Amelien äiti astui huoneeseen.

-Hei! Sanoinhan, että tule aamupalalle! äiti sanoi hieman vihaisena. -Eikun oho, äidin suu lokahti auki, kun hän näki piirustukset. -Onpa hienoja, hän kehui. Amelie hymyili hieman ujona. Hän piti siitä, kun häntä kehuittiin, ja lisäksi hän ymmärsi nyt, millainen arvo piirustuksille pitäisi oikeasti antaa.

Kirjoittanut: Silja Soini 10 v.